Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Negurița Veaceslav

Dosarul: nr. 3r-165/25

2-25000132-02-3r-24032025

D E C I Z I E

01 septembrie 2025 mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând fără participarea părților, recursul declarat de Buga Iaroslav,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea lui Buga Iaroslav împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției, cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 04 martie 2025,

a c o n s t a t a t:

Pretențiile din acțiune

La 03 ianuarie 2025, Buga Iaroslav a înaintat o acțiune în contencios administrativ împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției, solicitând anularea actului administrativ individual nr. 22/4936 emis de Ministerul Afacerilor Interne la 30 decembrie 2024, și anularea actului administrativ individual nr. 34/14-B- 4233/24 emis de Inspectoratul General al Poliției la 14 noiembrie 2024.

În motivarea acțiunii autorul a invocat că, la 31 decembrie 2024, a primit răspunsul – actul administrativ individual nr. 22/4936 din 20 decembrie 2024, emis de secretarul general al MAI RM, care a confirmat legalitatea actului administrativ individual nr. 34/14-B-4233/24 din 14 noiembrie 2024, emis de IGP DIE al MAI.

Prin multiple adresări către Inspectoratul General de Poliție, reclamantul a expus fapte și dovezi cu privire la lipsa temeiului legal pentru ca colaboratoarea IP Ceadîr-Lunga, Buga Natalia, să activeze în cadrul organelor de interne, invocând implicarea acesteia în infracțiuni și abateri disciplinare, inclusiv: păstrarea și

transmiterea bunurilor furate (probe din dosare penale) în sediul poliției; eliberarea de acte în dosare în care are interes personal; distrugerea probelor, influențarea martorilor și tergiversarea anchetelor.

Reclamantul susține că deține probe (documente, imagini video, martori) aflate în gestiunea MAI, dar accesul la acestea i-a fost restricționat prin metode care împiedică fixarea și documentarea abaterilor polițiștilor. Solicitările de consultare a dosarelor au fost fie ignorate, fie îngreunate deliberat.

Se mai invocă faptul că plângerile și cererile sale motivate, cu probe anexate, au rămas fără răspuns sau au fost soluționate formal, prin simple declarații ale numitei Buga Natalia, fără verificare efectivă sau anchetă. De asemenea, cererile de strămutare a cauzelor penale în care aceasta este implicată au fost ignorate, acestea fiind examinate în continuare de inspectoratul unde lucrează.

Astfel, reclamantul contestă legalitatea și temeinicia deciziilor administrative, considerându-le nejustificate și nemotivate, și solicită efectuarea unei anchete de serviciu și reexaminarea materialelor prezentate, pentru apărarea drepturilor sale legitime și evitarea unui precedent periculos ce ar putea legaliza abuzul de putere al organelor de interne.

Soluția instanței de fond

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 04 martie 2025, acțiune înaintată de Buga Iaroslav a fost declarată ca inadmisibilă, în temeiul prevederilor art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ.

Pretențiile din recurs

La 04 martie 2025, (*în interiorul termenului prevăzut la art. 242 Cod administrativ*), Buga Iaroslav, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 04 martie 2025, solicitând anularea actului judecătoresc.

În motivarea cererii de recurs, recurentul a indicat în concluzie că prima instanță a aplicat eronat legislația în vigoare, iar concluziile acesteia sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Astfel, recurentul a menționat că acțiunea nu vizează contestarea acțiunilor sau inacțiunilor organelor de urmărire penală, întrucât acestea nu au emis vreun act procesual în sensul Codului de procedură penală. Reclamantul contestă exclusiv actele administrative emise de Ministerul Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției, acte examinate și adoptate potrivit Codului administrativ.

De asemenea, recurentul susține că organele menționate nu au efectuat o verificare obiectivă, completă și independentă a plângerilor depuse, ci le-au transmis spre examinare tocmai organelor care anterior ar fi comis încălcările semnalate. Aceste organe pentru a-și proteja propriile erori, ar fi răspuns selectiv,

invocând motive neîntemeiate, fără a răspunde la toate întrebările reclamantului și fără a analiza probele indicate.

Suplimentar a afirmat că cererile sale repetate de a prezenta probe suplimentare au fost ignorate, iar autoritățile ar fi acționat cu intenția de a ascunde încălcările denunțate. În opinia sa, afirmațiile pârâtului potrivit cărora faptele au fost examinate nu au suport real, întrucât documentele, martorii și materialele foto-video pe care reclamantul le deține nu au fost primite sau verificate.

Respectiv, consideră că actele administrative contestate (*privind neprezentarea informațiilor, relațiile de serviciu, atragerea la răspundere disciplinară, atacarea prescripților, strămutarea dosarului ș.a.*) fac referire la normele Codului administrativ și se află în competența exclusivă a acestui cod și au fost emise fără verificarea faptelor, nemotivate, bazându-se doar pe declarațiile neverificate ale colaboratorilor implicați.

Ulterior, în explicațiile referitor la referința prezentată de Inspectoratul General al Poliției, recurentul Buga Iaroslav a invocat că adresările sale către Inspectoratul de Poliție Ceadîr-Lunga și organele ierarhic superioare au avut ca scop constatarea încălcărilor comise de angajații IP Ceadîr-Lunga în executarea atribuțiilor de serviciu, dar nu a fost informat cu privire la toate faptele și persoanele implicate.

Astfel, a reiterat că acțiunea în instanță vizează exclusiv verificarea respectării procedurilor prevăzute de Codul administrativ.

De altfel, a menționat repetat că solicitările sale de a prezenta probe suplimentare (documente, înregistrări foto-video) au fost ignorate, ceea ce contravine Codului administrativ, or, examinarea adresărilor trebuie să se finalizeze printr-o decizie administrativă, nu prin simple scrisori sau înștiințări, care nu pot fi atacate în instanță. Reclamantul afirmă că nu a primit nicio decizie pe întreaga durată a procedurilor, fapt semnalat în repetate rânduri autorităților competente.

În concluzie, recurentul susține că timp de peste opt luni, pârâtul nu a întreprins măsuri pentru a clarifica încălcările semnalate, iar tergiversarea examinării cauzei și neemiterea deciziilor administrative urmăresc să îl lipsească de dreptul de a ataca actele în instanță.

Or, în opinia recurentului, prima instanță a încălcat principiile de examinare completă, obiectivă și directă a probelor și materialelor cauzei, motiv pentru care consideră încheierea contestată drept una nemotivată și ilegală.

Soluția instanței de recurs

Verificând legalitatea încheierii judecătorești contestate, pe baza înscrisurilor din dosar și a motivelor invocate în recurs în coroborare cu normele legale aplicabile la caz, Completul de contencios administrativ apreciază recursul ca

neîntemeiat și care urmează a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din considerentele ce succed.

Potrivit art. 191 alin. (4) Cod administrativ, Curțile de apel soluționează și cererile de apel împotriva hotărârilor și recursurile împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Conform art. 194 alin. (1) Cod administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

Dispoziția art. 243 alin. (1) lit. b), (2) - (4) Cod administrativ stipulează că, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul. Instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

Din actele dosarului s-a stabilit că la 23 octombrie 2024, Buga Iaroslav a sesizat Inspectoratul General de Poliție cu privire la comiterea unor pretinse fapte ilegale/infracțiuni de către un colaborator al Inspectoratului de Poliție Ceadîr-Lunga.

Prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției, Direcția inspectare efectiv al MAI nr. 34/14-B-4233/24 din 14 noiembrie 2024, Buga Iaroslav a fost informat că în urma verificării s-a constatat că reclamantul a adresat mai multe plângeri cu privire la presupuse abateri ale angajatei IP Ceadîr-Lunga - Buga Natalia, inclusiv acuzații privind influențarea colegilor și a proceselor penale aflate în curs. Autoritățile competente au verificat sesizările, iar reclamantul a fost informat asupra deciziilor adoptate conform legislației.

Autoritatea a menționat că în urma examinării, nu au fost identificate probe care să confirme acuzațiile cu privire la abateri disciplinare sau comportamente necorespunzătoare ale angajaților IP Ceadîr-Lunga. În ceea ce privește sesizările cu privire la comiterea unor infracțiuni, Inspectoratul de Poliție a inițiat procedurile penale corespunzătoare, iar părțile interesate vor fi informate în conformitate cu prevederile legale.

Totodată, potrivit răspunsului Ministerului Afacerilor Interne nr. 22/4936 din 30 decembrie 2024, Buga Iaroslav a fost informat că, Ministerul a examinat cererea cu privire la dezacordul cu modul de acumulare și apreciere a probelor în cadrul procedurii administrative declanșate prin petiția din 23 octombrie 2024 referitoare la presupusele acțiuni ilegale ale angajaților IP Ceadîr-Lunga.

În sensul art. 22 alin. (1), art. 25, 92 Cod administrativ, Ministerul a explicat că autoritatea sesizată a luat în considerare toate circumstanțele relevante și a emis

răspunsul nr. 34/14-B-4233/24 din 14 noiembrie 2024, care detaliază soluționarea cazurilor sesizate, fără a încălca drepturi sau libertăți legale.

În concluzie, cererea lui Buga Iaroslav a fost respinsă.

Astfel, la 03 ianuarie 2025, Buga Iaroslav a înaintat acțiune în contencios administrativ solicitând anularea actului administrativ individual nr. 22/4936 emis de Ministerul Afacerilor Interne la 30 decembrie 2024, și nr. 34/14-B- 4233/24 emis de Inspectoratul General al Poliției la 14 noiembrie 2024.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 04 martie 2025, acțiunea înaintată de Buga Iaroslav a fost declarată ca inadmisibilă, în temeiul prevederilor art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ.

Fiind învestit cu verificarea legalității încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 04 martie 2025, contestată cu recurs de Buga Iaroslav, Completul de judecată menționează că potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Potrivit art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Dispoziția art. 20 Cod administrativ, prevede că dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Potrivit art. 39 alin. (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

La fel, art. 189 alin. (1) Cod administrativ prevede că, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Astfel, raportând normele de drept sus-indicate circumstanțelor cauzei, reieșind din dispozițiile art. 207 alin. (2) lit. e), în coroborare cu art. 39 alin. (2), art. 17 și art. 189 alin. (1) și alin. (2) Cod administrativ, Completul judiciar atestă că sesizarea instanței de judecată de către orice persoană care în opinia sa revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice, fie prin refuzul autorității administrative de a soluționa în termenul legal o cerere,

implică existența obligatorie a două condiții, și anume - existența vătămării unui drept subiectiv recunoscut de lege a reclamantului și - vătămarea dreptului său să fie cauzat printr-un act administrativ, fie prin refuzul autorității administrative de a soluționa în termenul legal o cerere.

De asemenea în sensul Legii, revendicarea dreptului trebuie să se deducă din susținerile formulate prin acțiunea înaintată în judecată, în conținutul căreia urmează a fi arătată vătămarea dreptului personal, deoarece expresiile utilizate în textul art. 17, 39 și 189 Cod administrativ de „drept vătămat" și de „încălcarea unui drept al său" se referă la drepturi subiective concrete, fiind excluse așa numitele drepturi prin ricoșeu, ipotetice, iluzorii sau virtuale, precum și acțiunile populare (*actio popularis*).

Raportând la caz cadrul legal citat supra, Completul de judecată subliniază că Buga Iaroslav a depus plângere la organul de poliție cu privire la presupusele acțiuni și inacțiuni ale lui Buga Natalia, manifestate prin intervenția în soluționarea unei cauze de violență în familie vizând fiul său și încălcarea dreptului de abitație.

De altfel, pe capătul de plângere referitor la presupuse infracțiuni comise de angajații IP Ceadîr-Lunga, au fost inițiate mai multe procese penale, reclamantul și părțile interesate urmând a fi informate asupra deciziilor în conformitate cu legea.

Cu referire la aspectul expus de către reclamant/recurent, potrivit căruia, prin răspunsurile nr. 34/14-B-4233/24 din 14 noiembrie 2024 și nr. 22/4936 din 20 noiembrie 2024, a fost afectat în drepturile sale legale, în esență, instanța consideră că răspunsurile menționate nu constituie acte administrative defavorabile lui Buga Iaroslav.

Or, în actele administrative respective se face referire la circumstanțe relevante pentru atragerea la răspunderea disciplinară a angajaților autorităților sesizate.

Respectiv, dat fiind faptul că răspunderea disciplinară a angajatului rezultă exclusiv din raporturile de muncă dintre angajator şi angajat, iar Buga Iaroslav nu este participant la raporturile de muncă a colaboratorilor de poliţie, sensul acțiunilor contestate de reclamant, reprezintă acțiuni favorabile persoanelor vizate, dar nu lui.

Mai mult ca atât, potrivit art. 2 alin. (3) lit. b) Cod administrativ, prevederile acestui cod nu se aplică raporturilor juridice în care autoritățile publice acționează în baza Codului contravențional sau Codului penal.

La caz însă, Buga Iaroslav își exprimă dezacordul față de acțiunile organelor de poliție, pentru care legislația în vigoare prevede căi de contestare distincte, reglementate prin Codul contravențional, Codul de procedură penală și Codul penal. Aceste acte stabilesc un cadru normativ special privind contestarea acțiunilor sau actelor procesuale ale organelor de urmărire penală (*ofițeri de urmărire penală, procurori etc*.), inclusiv prin dispozițiile art. 298 și art. 313 Cod de procedură penală.

În același sens, cu referire la sinteza din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 10 din 30 octombrie 2009, acțiunile cu privire la obligarea procurorului să pornească un proces penal, anularea ordonanței de clasare a procesului sau contestarea altor acte procesuale dintr-un proces penal, nu intră în competența instanțelor de contencios administrativ.

Prin urmare, încercarea de a conferi caracter administrativ răspunsurilor contestate contravine dispozițiilor imperative ale art. 2 alin. (3) lit. b) Cod administrativ, or, în aspectele expuse de Buga Iaroslav, nu există un drept vătămat propriu al recurentului afectat prin actele contestate.

Totodată, din sensul condițiilor de admisibilitate reflectat în conceptul Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța de recurs notează că, accesul la justiție poate fi limitat, în domeniul în care statul se bucură de o anumită marjă de apreciere. Aceste limitări trebuie să urmărească un scop legitim, asigurându-se o proporționalitate între interesul persoanei și scopul legitim urmărit (*Guérin vs Franța, 29 iulie 1998, § 37*). Regulile de procedură au scopul de a asigura o bună administrare a justiției și, în special, a asigura securitatea raporturilor juridice, iar cei implicați în proceduri trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (*Miragall Escolano ș.a. vs Spania, 25 ianuarie 2000, § 33*).

În context, este de remarcat că în temeiul normelor Codului administrativ, pentru admiterea unei acțiuni în contenciosul administrativ este necesară întrunirea cumulativă a elementelor ce vizează: 1) dreptul subiectiv vătămat și 2) ilegalitatea actului administrativ.

Elementele enunțate trebuie stabilite în consecutivitatea redată mai sus și anume pornind primordial de la identificarea și probarea dreptului subiectiv vătămat și ulterior spre ilegalitatea actului administrativ contestat. Infirmarea dreptului subiectiv vătămat exclude posibilitatea abordării legalității actului administrativ, or, nu se poate cerceta substanța unui act administrativ fără stabilirea legăturii cu o persoană concretă care este afectată de acest act, *per a contrario*, aceasta ar constitui o veritabilă *actio popularis*.

Vătămarea dreptului emană de la un act al autorității publice și se proiectează direct pe titularul dreptului.

Suplimentar se atestă că instanța de judecată nu este un agent de constatare în contenciosul administrativ, nu exercită control *in abstracto* ci *in concreto*, care prin esență reprezintă un control de legalitate asupra activității administrative a autorităților publice raportat la un drept legitim ce aparține unei persoane concrete.

Complementar, instanța consideră imperativă o incursiune în materia elementului subiectiv al drepturilor vătămate ale persoanelor ce pretind aceasta.

Această concluzie este fortificată și prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că pentru ca un reclamant să se poată declara victimă, acesta trebuie să prezinte dovezi plauzibile și convingătoare ale

probabilității survenirii unei încălcări, la care ar fi supus personal, fiind insuficiente niște simple bănuieli sau conjuncturi (*cauza Senator Lines GmbH împotriva a cincisprezece state membre ale Uniunii Europene (cererea nr. 45572/00*).

Curtea Europeană a subliniat că, în Convenție nu este prevăzută posibilitatea de a angaja o *actio popularis* în scopul interpretării drepturilor recunoscute în Convenție; aceasta nu autorizează nici persoanele particulare să se plângă în legătură cu o dispoziție de drept intern doar pentru că aceștia consideră, fără să fi suportat în mod direct efectele, că dispoziția respectivă încalcă Convenția (*Aksu vs Turcia, Burden vs UK*).

În cazul de față, solicitările înaintate de Buga Iaroslav, sunt orientate spre a transforma actul care urmează a fi contestate prin prisma acțiunilor sau actelor procesuale ale organelor de urmărire penală, într-un act administrativ defavorabil și fără a demonstra dreptul vătămat, fapt inadmisibil în conjunctura descrisă.

Subsecvent, instanța de recurs subliniază că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (*Rebait și alții vs Franța, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995*).

Instanța de recurs accentuează că, potrivit jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (*Purcell vs Irlanda, 16 aprilie 1991*), pe când în recursul declarat, la examinarea sumară a actelor cauzei, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele supra-enunțate, Completul judiciar conchide că cererea de recurs urmează a fi respinsă și menținută încheierea instanței de fond, ca fiind legală și întemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 191 alin. (4), 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ, din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de Buga Iaroslav.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 04 martie 2025, în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea lui Buga Iaroslav împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției, cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei